

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Agatha Christie

**POARTA
DESTINULUI**

Traducere din limba engleză de
ADELA CRĂCIUN

CUPRINS

Partea întâi

Capitolul 1. Mai ales despre cărți	11
Capitolul 2. Săgeata neagră	21
Capitolul 3. O vizită la cimitir.....	34
Capitolul 4. Foarte mulți Parkinsoni.....	42
Capitolul 5. Bazarul cu antichități.....	52
Capitolul 6. Probleme	65
Capitolul 7. Şi mai multe probleme.....	76
Capitolul 8. Doamna Griffin.....	82

Partea a doua

Capitolul 1. Cu mult timp în urmă	87
Capitolul 2. Cine sunt Mathilde, Truelove și KK	94
Capitolul 3. Șase lucruri imposibile înainte de micul dejun	107
Capitolul 4. Expediția cu Truelove; Oxford și Cambridge.....	119
Capitolul 5. Metode de investigație.....	142
Capitolul 6. Domnul Robinson.....	151

Capitolul 1. Mary Jordan	179
Capitolul 2. O investigație în stilul lui Tuppence	195
Capitolul 3. Tommy și Tuppence își compară notițele	202
Capitolul 4. Posibilitatea de a opera pe Mathilde ...	210
Capitolul 5. Întrevaderea cu colonelul Pikeaway.....	228
Capitolul 6. Poarta Destinului	247
Capitolul 7. Ancheta.....	253
Capitolul 8. Amintiri despre un unchi.....	263
Capitolul 9. Brigada de juniori	280
Capitolul 10. Tuppence este atacată	295
Capitolul 11. Hannibal trece la acțiune	317
Capitolul 12. Oxford, Cambridge și Lohengrin.....	325
Capitolul 13. Vizita domnișoarei Mullins	331
Capitolul 14. Campania din grădină.....	337
Capitolul 15. Hannibal îl ajută pe domnul Crispin....	343
Capitolul 16. Păsările migrează spre sud	358
Capitolul 17. Ultimele cuvinte: cina cu domnul Robinson.....	364
<i>Despre autoare</i>	379

În colecția

Agatha Christie

au apărut:

O supradoză de moarte

Moarte printre nori

Crima din Orient Express

Cu cărțile pe față

Tragedie în trei acte

Oglinda spartă

Cine l-a ucis pe Roger Ackroyd

Petrecerea de Halloween

Ceasul rău pe strada Hickory

Un buzunar plin cu secară

Primele cazuri ale lui Poirot

Moartea vine ca un sfârșit

Trenul din Paddington

La hotelul Bertram

Calul bălan

A treia fată

Ultimele cazuri ale lui Miss Marple

Cei patru mari

CAPITOLUL 1

MAI ALES DESPRE CĂRȚI

- Cărți! exclamă Tuppence.

Rostise cuvântul pe un ton țâfnos.

- Ce-ai spus? întrebă Tommy.

Tuppence îi aruncă o privire din partea cealaltă a camerei.

- „Cărți“ am spus, repetă ea.

- Acum înțeleg la ce te referi, zise Thomas Beresford.

În fața lui Tuppence erau însirate trei lázi mari. Din fiecare fuseseră scoase tot felul de cărți, însă mai mult de jumătate erau pline.

- Incredibil, zise Tuppence.

- Ce, că ocupă așa de mult loc?

- Da.

- O să le aranjezi pe toate pe rafturi?

- Nu știu ce-o să fac, răsunse Tuppence. Astă-i și problema mea. Nu știu niciodată dinainte cu precizie ce-o să fac. Of, Doamne, oftă ea.

- Hai, fii serioasă, replică soțul ei. Eu aş zice exact pe dos. Problema cu tine e că întotdeauna ai știut mult prea bine și dinainte ce-o să faci.

- De fapt, voi am să spun, continuă Tuppence, că suntem cum suntem, c-am îmbătrânit, c-avem probleme din cauza - ce să ne mai ascundem după degete - reumatismului, mai ales când trebuie să facem ceva efort; adică bănuiești și tu ce înseamnă să te întinzi să pui cărțile, să te aplecă să iezi obiecte de pe rafturi, să te lași în genunchi ca să cauți ceva pe rafturile de jos, după care să te chinui puțin să te ridici în picioare.

- Da, da, zise Tommy, neajunsurile vârstei. Asta voiai să spui?

- Nu, nu asta voiam să spun. Încercam să spun c-a fost minunat c-am putut să ne cumpărăm o locuință nouă, c-am găsit locșorul ăsta unde ne-am dorit să ne mutăm și să trăim, căsuța la care am visat dintotdeauna - sigur, după ce-i aducem câteva modificări.

- Da, să dărâmăm câțiva pereți ca să lărgim una-două camere, zise Tommy, să adăugăm ceva ce tu numești verandă, constructorul, balcon, iar eu prefer să-i spun logie.

- O s-arate foarte bine, interveni apăsat Tuppence.

- Când o să fie gata nici n-o s-o mai recunosc! Asta-mi zici? întrebă Tommy.

- Nu chiar. Nu spun decât că în momentul în care o să-o vezi finisată o să fii încântat și-o să te lauzi că ai o nevastă inventivă, deșteaptă și cu simț artistic.

- Bine atunci, replică Tommy. O să țin minte ce-am de zis.

- Nu trebuie să ții minte nimic, spuse Tuppence. Cuvintele o să-și ia singure zborul din gurița ta.

- Și ce-are asta de-a face cu cărțile? se interesează Tommy.

- Păi noi am păstrat vreo două-trei lázi de cărți. Le-am vândut pe cele la care nu țineam în mod deosebit. Le-am luat cu noi pe cele de care nu ne-am putut despărții și apoi, firește, cum îi cheamă - nu-mi aduc aminte acum numele celor care ne-au vândut casa - au spus că nu vor să-și ia cu ei prea multe lucruri și că dacă le facem niște oferte interesante, sunt gata să ni le lase nouă; printre obiecte erau și cărți, apoi am venit și ne-am uitat la lucruri...

- Și le-am făcut niște oferte, o întrerupse Tommy.

- Da. Nu așa de multe pe cât au sperat ei, cred. Unele obiecte de mobilier și decorățiuni erau prea hidioase. Din fericire, nu era nevoie să le luăm, dar când am venit și am văzut cărțile - cărți pentru copii, știi, erau acolo, în sufragerie -, printre ele

erau una-două dintre cărțile mele preferate pe vremuri. Mă rog, încă sunt. Câteva sunt cărți la care țin foarte mult. Și aşa că m-am gândit că mi-ar face mare placere să le avem. Știi tu, povestea cu Androcle și leul¹, zise ea. Mi-aduc aminte c-o citeam când aveam opt ani. A lui Andrew Lang².

— Ia zi, Tuppence, aşa de deșteaptă erai că știai să citești la opt ani?

— Da, răspunse Tuppence. Citeam și la cinci. Când eram eu mică, toți copiii știau să citească. Habar n-aveam că mai întâi trebuie să înveță să citești. Adică știi cum era, cineva îți citea cu voce tare o poveste, iar dacă-ți plăcea foarte mult, țineai minte unde se afla cartea pe raft și aveai voie ori-când s-o iezi ca să o răsfoiești singur și uite aşa te apucai s-o citești, fără să-ți mai bați capul cu ortografa sau mai ștui eu ce reguli de gramatică. Mai târziu nu mi-a prins bine, continuă ea, pentru că întotdeauna am cam stâlcit cuvintele. Dacă m-ar fi învățat cineva să scriu corect cam pe la patru ani, atunci m-aș fi descurcat foarte bine. Tata m-a învățat adunarea, scăderea și bineînțeles înmulțirea, pentru că spunea că tabla înmulțirii este cel

¹ The Story of Androcles and the Lion; povestea face parte din The Animal Story Book (1896), o colecție de șaizeci și cinci de povești despre animale. (n. red.)

² Andrew Lang (1844–1912) – poet scoțian, romancier, critic literar și folclorist, cunoscut pentru aplacarea pe care a avut-o înspre colectarea poveștilor din toată lumea (n. red.)

mai folositor lucru pe care-l înveți în viață, și m-a învățat și împărțirea cu mai multe cifre.

— Cred că-a fost un om foarte deștept!

— Nu cred că-a fost foarte deștept, spuse Tuppence, ci foarte, foarte cumsecade.

— Nu ne-am îndepărtat cam mult de subiect?

— Ba da, răspunse Tuppence. Deci, cum spuneam, când am avut de gând să recitesc *Androcle și leul* – parcă era într-o carte cu povești cu animale, scrisă de Andrew Lang – vai, ce mult mi-a plăcut. Și era o poveste despre „o zi din viața mea la Eton“ a unui elev de la Eton. Nu ștui ce mi-a venit să-o citesc, dar am citit-o și p-asta. A fost una dintre cărțile mele preferate. Și erau și niște povești clasice, unele scrise de Molesworth¹ – *The Cuckoo Clock, Four Winds Farm...*

— Ei, oprește-te, o intrerupse Tommy. Nu-i nevoie să-mi însiri toate triumfurile tale literare din fragedă pruncie.

— De fapt voi am să subliniez, spuse Tuppence, că-n ziua de azi nu mai găsești cărțile pe nicăieri. Mă rog, uneori sunt retipările, dar de obicei suferă modificări și au alte ilustrații. Păi știi ceva, mai deunăzi era să nu recunosc *Alice în Țara Minunilor*. Are niște ilustrații din cale-afară de ciudate acum. Astea-s cărți care ar trebui să rămână neschimbate.

¹ Mary Louisa Molesworth (1839–1921) – scriitoare engleză, autoare de cărți pentru copii (n. red.)

Mary Louisa Molesworth, unul-două basme vechi – seria *Roz, albastru și galben* a lui Lang – și desigur multe altele scrise mai târziu care și-alea mi-au plăcut. Multe cărți de-ale lui Stanley Weyman¹ și tot aşa. Multe dintre ele au rămas aici.

– Bine, am înțeles, zise Tommy. Te-au tentat cărțile. Le-ai cumpărat pentru c-ai simțit că-i ceva salutar².

– Da. Cel puțin aşa – cum adică, „salutare“?

– Sa-lu-tar, silabisă Tommy.

– Ah. Am crezut c-ai de gând să pleci și să-mi spui la revedere.

– Nici gând, zise Tommy. Sunt numai ochi și urechi. Careva săzică, a fost ceva sa-lu-tar.

– Și le-am luat și foarte ieftin, crede-mă. Și acum sunt aici, amestecate printre cărțile noastre și ale altora. Problema e că avem o grămadă de cărți și nu cred că încap toate pe rafturi. Ce-ai zice să le mai ducem și prin sanctuarul tău special? Ai avea unde să le pui?

– Nu, n-aș avea, răspunse Tommy. N-am loc nici pentru ale mele.

¹ Stanley John Weyman (1855–1928) – romancier englez ale căruia cărți au încântat mii de cititori, printre care Robert Louis Stevenson și Oscar Wilde (n. red.)

² În original, confuzia apare de la termenii *good buy* (achiziție bună) și *goodbye* (la revedere). (n. red.)

– Of, Doamne, of, Doamne, se plânse Tuppence, aşa pățim de fiecare dată. Crezi c-ar trebui să mai construim o încăpere?

– Nu, spuse Tommy, cred c-ar trebui să facem economie la bani. Așa am stabilit alătăieri. Mai ții minte?

– Asta a fost alătăieri, zise Tuppence. Lucrurile se schimbă. Deocamdată o să pun toate cărțile de care chiar nu mă pot despărți pe rafturile de aici. După aceea o să le triem și pe celelalte și poate găsim vreun spital de copii prin apropiere sau vreun alt loc, unde s-ar bucura să primească niște cărți.

– Sau le-am putea vinde, sugeră Tommy.

– N-aș zice că-s genul de cărți la care să se îngheșuie prea mulți amatori. Nu cred că-s cărți rare sau de valoare printre ele.

– N-ai de unde să știi când dă norocul peste tine, zise Tommy. Să sperăm că vreun librar își va vedea visul cu ochii printre tipăriturile asta.

– Între timp, spuse Tuppence, va trebui să le punem pe rafturi, să le răsfoim pe fiecare în parte ca să vedem dacă-i o carte pe care o vreau neapărat și pe care încă mi-o amintesc. O să încerc să le triez parțial – mă rog, înțelegi ce zic, să le sortez cumva. Să le împart în cărți de aventuri, basme, povesti pentru copii, povestiri despre școli unde merg numai copii foarte bogați – L.T. Meade¹,

¹ Pseudonim pentru Elizabeth Thomasina Meade Smith (1844–1914) – scriitoare irlandeză de literatură pentru copii (n. red.)

parcă aşa o cheamă pe autoarea cu şcolile. Mai sunt şi câteva dintre cărţile pe care i le citeam lui Deborah când era mică. Tuturor ne plăcea *Ursuletul Winnie*. Mai era şi *Găinuşa cenuşie*, dar nu m-a pasionat niciodată prea mult.

– Părerea mea e că te osteneşti prea tare, zise Tommy. Eu aş lăsa pe altădată treaba asta.

– Mda, poate, spuse Tuppence, dar dacă aş termina acum cu partea asta de cameră, să apuc barem aici să aşez cărţi...

– Hai că te-ajut şi eu, spuse Tommy.

Se apropie, înclină lada cât să cadă nişte cărţi, îşi încarcă brațele, se duse la rafturi şi începu să le pună acolo.

– Le aranjez în funcţie de mărime, aşa o să pară ordonate, spuse el,

– Ei, asta nu se cheamă sortat, zise Tuppence.

– Dacă vrei să isprăvim mai repede, pentru moment e suficient. O să le sortăm altădată mai temeinic. Ca să facem o treabă bună. O să le triem într-o zi ploioasă, când n-o s-avem altceva de făcut.

– Necazul e că noi ne găsim întotdeauna ceva de făcut.

– Uite, aici au încăput încă şapte. Acum a mai rămas doar colţul de sus. Mi-aduci şi mie, te rog, scaunul ăla de lemn? Ce zici, mă ţine dacă mă urc pe el? Că vreau să-jung la raftul de sus.

Se urcă prudent pe scaun. Tuppence îi întinse un vraf de cărţi. Le strecură cu oarecare grijă pe ultimul raft de sus. Dezastrul se produse în momentul în care ultimele trei se prăbuşiră pe podea, zburând la milimetru pe lângă Tuppence.

– Of, zise Tuppence, asta nu mi-a plăcut.

– Ce să fac? Mi-ai dat prea multe o dată.

– Ia te uită, arată minunat, spuse Tuppence şi se trase puţin mai în spate. Mai trebuie doar să le pui pe astea pe raftul al doilea de jos, a rămas un spaţiu liber acolo, şi gata, am golit o ladă. E foarte bine aşa. Cărţile pe care le-am pus în dimineaţă asta nu sunt chiar ale noastre, sunt cele cumpărate. Poate găsim vreo comoară.

– Poate, zise Tommy.

– Cred că o să găsim comori, chiar cred că o să găsim ceva. Ceva care valorează mulţi bani.

– Şi ce-o să facem? O s-o vindem?

– Bănuiesc că va trebui s-o vindem, răspunse Tuppence. Sau am putea s-o păstrăm şi s-o arătam şi altora. Știi tu, nu ca să ne dăm mari, dar ca să le putem spune ceva de genul „oh, da, am descoperit una-alta, chestii interesante“. Şi sunt convinsă că o să descoperim ceva interesant.

– Ce anume – vreo carte preferată de pe vremuri de care uitaseşti?

– Nu chiar. Ceva uimitor, surprinzător. Ceva care să ne schimbe viaţa.